

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 337/2026-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek 1. [REDACTED], [REDACTED], bytom [REDACTED], 2. maloletej [REDACTED], [REDACTED], a 3. maloletej [REDACTED] [REDACTED], obe bytom [REDACTED], zastúpených zákonnou zástupkyňou [REDACTED], spoločne zastúpených URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 12P/28/2022 a postupu Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 12CoP/95/2023 a sp. zn. 12CoP/220/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľiek

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 1. apríla 2026 (doplnenou podaniami doručeným 30. apríla a 2. júna 2026, pozn.) domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a maloleté sťažovateľky v 2. a 3. rade aj porušenia svojich práv podľa čl. 3 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 19 a čl. 27 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12P/28/2022 a postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 12CoP/95/2023 a sp. zn. 12CoP/220/2025. Súčasne navrhujú, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12CoP/220/2025 konať bez zbytočných prietáhov, priznal im primerané finančné zadostučinenie (sťažovateľke v 1. rade 8 500 eur a maloletým sťažovateľkám v 2. a 3. rade 9 500 eur od okresného súdu, a sťažovateľke v 1. rade 9 500 eur a maloletým sťažovateľkám v 2. a 3. rade 10 500 eur od krajského súdu) a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh, ako aj vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka v 1. rade ako matka maloletých sťažovateľiek podala 9. augusta 2022

na okresnom súde návrh na rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode, okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 12P/28/2022 z 25. apríla 2023 v spojení s doplniacím rozsudkom zo 16. mája 2023 a po sťažovateľkou podanom odvolaní krajský súd uznesením č. k. 12CoP/95/2023-440 z 18. septembra 2024 zrušil odvolaním napadnuté výroky V a VI rozsudku týkajúce sa výšky výživného a závislého výroku o trovách konania a v tomto rozsahu vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (ostatné výroky I, II, III, IV a VII týkajúce sa rozvodu manželstva, zverení maloletých sťažovateľiek do osobnej starostlivosti sťažovateľky v 1. rade, ich zastupovaní a výživnom zostali nedotknutými, pozn.). Po vrátení súdneho spisu okresnému súdu 21. októbra 2024 a doručení uznesenia krajského súdu účastníkom konania, resp. ich právnym zástupcom okresný súd pokračoval v konaní, vykonal štyri pojednávania (27. februára 2025, 3. a 17. apríla 2025 a 12. mája 2025) a na poslednom uskutočnenom pojednávaní vyhlásil rozsudok, proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie z 3. júna 2025. K odvolaniu sa vyjadril odporca podaniami z 15. a zo 16. júla 2025, na ktoré reagovala sťažovateľka 6. augusta 2025 a jej vyjadrenie okresný súd zaslal odporcovi na vedomie. Spis bol 1. októbra 2025 predložený krajskému súdu (sp. zn. 12CoP/220/2025), ktorý podľa sťažovateľky ku dňu podania ústavnej sťažnosti o odvolaní nerozhodol, a to aj napriek informácii krajského súdu z vybavenia jej troch sťažností na prietahy v konaní o predpokladom termíne rozhodnutia najskôr do konca januára a neskôr do konca marca 2026.

3. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľky poukázali na pretrvávajúcu absenciu rozhodnutia krajského súdu a zvýšili pôvodne požadované primerané finančné zadost'účinenie na sumy uvedené v bode 1 tohto uznesenia.

4. Na podklade uvedeného, zdôrazňujúc celkovú dobu trvania napadnutých konaní a odvodzujúc porušenie namietaných práv maloletých sťažovateľiek od existencie zbytočných prietahov, sťažovateľky odôvodnili zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľiek predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že postup okresného súdu a krajského súdu bol niekoľkokrát predmetom ústavnoprávneho prieskumu, keď konanie o prvej ústavnej sťažnosti ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 367/2024-26 z 28. augusta 2024 (právoplatným 1. októbra 2024) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol, keďže v tom čase dĺžka trvania konania okresného súdu a krajského súdu nesignalizovala nečinnosť či neefektívnosť v ústavne relevantnej intenzite. Po čiastočnom prijatí v poradí druhej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo vzťahu ku konaniu okresného súdu ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 45/2025-46

z 27. februára 2025, právoplatným 12. marca 2025, ústavnej sťažnosti nevyhoveli, keďže zbytočné prietahy v postupe okresného súdu nekonštatoval. Tretia ústavná sťažnosť bola odmietnutá uznesením č. k. IV. ÚS 262/2025-24 z 27. mája 2025, právoplatným 17. júna 2025, z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Štvrtú ústavnú sťažnosť sťažovateľiek, podanú necelé dva mesiace od odmietnutia predošlej, ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 567/2025-30 z 25. septembra 2025 (právoplatným 10. októbra 2025) ako zjavne neopodstatnenú odmietol, keďže v postupe okresného súdu nevzhladol prietahy a vo vzťahu ku konaniu krajského súdu nešlo v danom čase o trvajúci zásah do namietaných práv. Podobne ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 80/2026-20 z 10. februára 2026 (právoplatným 24. februára 2026, pozn.) odmietol aj v poradí piatu ústavnú sťažnosť podanú 14. januára 2026, t. j. len približne tri mesiace po právoplatnosti predchádzajúceho uznesenia o odmietnutí ústavnej sťažnosti. Dôvod odmietnutia spočíval v absencii trvajúceho zásahu do namietaných práv postupom okresného súdu, keďže v čase podania ústavnej sťažnosti sa spis nachádzal na krajskom súde, v ktorého postupe ústavný súd nezistil prietahy.

7. Napriek tomu, že označené rozhodnutia ústavného súdu vo vzťahu k posúdeniu teraz prerokováanej ústavnej sťažnosti sa týkajú len podmienok konania, a preto nezakladajú prekážku *res iudicata*, aj v poradí šiestu ústavnú sťažnosť je nutné odmietnuť.

II.1. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu:

8. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023, I. ÚS 632/2024) a namietané porušenie označených práv sťažovateľiek možno posudzovať spoločne.

9. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, IV. ÚS 237/09, II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010, II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavnej sťažnosti nie je možné vyhovieť a ústavný súd ju spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (pozri rozsudok *Obluk v. Slovensko* z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65, rozhodnutie *Mazurek v. Slovensko*, z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05; I. ÚS 456/2025, IV. ÚS 458/2025). Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci k predchádzaniu zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 291/2020).

10. Aplikujúc citovanú ustálenú rozhodovaciu prax na daný prípad, ústavný súd opakovane (bližšie aj uznesenie č. k. IV. ÚS 80/2026-20 z 10. februára 2026) dospel k záveru, že ústavná sťažnosť mu bola doručená v čase, keď okresný súd už svojím konaním nemohol zasiahnuť do namietaných práv sťažovateľiek, keďže, ako vyplýva z obsahu ústavnej sťažnosti, okresný súd 12. mája 2025 rozhodol a v dôsledku odvolania sa súdny spis od 1. októbra 2025 nachádza na krajskom súde. *Ipsa facto*, ústavná sťažnosť sťažovateľiek namietajúcich existenciu zbytočných prietahov v postupe okresného súdu bola ústavnému súdu doručená v čase, keď sa vec sťažovateľiek nachádzala mimo jeho dispozície.

11. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu:

12. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. I. ÚS 358/2019, I. ÚS 85/2021, I. ÚS 555/2024).

13. V súlade so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd opätovne konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011, IV. ÚS 254/2021).

14. Ústavný súd stabilne judikuje, že čas na konanie bez zbytočných prietahov nemožno presne vyjadriť. Rovnako tak nie je presne časovo ohraničená ani primeranosť lehoty, kedy by mala byť tá ktorá vec prerokovaná a najmä rozhodnutá [I. ÚS 92/97 (ZNau 23/98), I. ÚS 61/98 (ZNau 18/98)]. V tomto kontexte sťažovateľkám už v rámci predchádzajúcich ústavnoprávnych prieskumov (presnejšie v uznesení č. k. II. ÚS 367/2024-26 z 28. augusta 2024, pozn.) dal do pozornosti, že v zmysle rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva dĺžka súdneho konania na jednej inštancii v civilných veciach v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

(napr. rozsudky ESLP vo veciach Humen v. Poľsko, z 15. 10. 1999, sťažnosť č. 26614/95, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio v. Taliansko, zo 17. 1. 2002, sťažnosť č. 32967/96, body 64, 65 a 66).

15. V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti aj povahu konania súdu druhej inštancie, ktoré je v rámci Civilného sporového poriadku koncipované ako konanie, keď odvolací súd nemusí vo veci nariadiť pojednávanie, čím zákonodarca sledoval práve rýchlosť, efektívnosť a hospodárnosť odvolacieho konania. Ak odvolací senát rozhoduje o odvolaní bez nariadenia pojednávania, nemožno časový úsek od podania odvolania do konečného rozhodnutia súdu druhej inštancie automaticky označiť ako „nečinnosť“. Je nutné prihliadnuť na časový rámec, ktorý je potrebný na štúdium spisového materiálu a v jeho rámci na oboznámenie sa s obsahom súdneho spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania a vyjadreniami strán sporu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že skutočnosť, že súd nevykonáva žiadne úkony, nemusí nevyhnutne znamenať, že nekoná a vecou sa nezaobrá (pozri aj III. US 106/2018, I. ÚS 555/2024).

16. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že senát krajského súdu právnu vec sťažovateľiek prejednal ešte 25. novembra 2025 a v rámci vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní podanou sťažovateľkou (bližšie bod 2 tohto uznesenia, pozn.) bolo predsedníčke krajského súdu podaním zo 6. marca 2026 (sudcom spravodajcom, pozn.) oznámené, že vec bude pripravená na verejné vyhlásenie rozsudku do konca marca 2026. Krajský súd 11. marca 2026 vyzval účastníkov konania na doloženie prehľadu splácania výživného a zo strany otca maloletých sťažovateľiek boli žiadané dokumenty zaslané 19. marca 2026. Keďže do konca marca nedošlo k vydaniu rozhodnutia, opatrením riadiacej predsedníčky senátu z 1. mája 2026 bolo sudcovi spravodajcovi uložené vypracovať konečný koncept rozhodnutia a predložiť ho predsedníčke senátu do 31. mája 2026. Následne krajský súd 3. júna 2026 určil termín verejného vyhlásenia rozsudku na 30. jún 2026.

17. Vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu sa preto odôvodňuje uzatvoriť, že o prvom odvolaní sťažovateľky (konanie vedené pod sp. zn. 12CoP/95/2023) rozhodol do jedného roka (bližšie bod 13 uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 80/2026-20 z 10. februára 2026, pozn.) a v rámci druhého odvolacieho konania bol súdny spis predložený krajskému súdu 1. októbra 2025 (konanie vedené pod sp. zn. 12CoP/220/2025), čo ku dňu podania ústavnej sťažnosti 1. apríla 2026 predstavuje dobu rozhodovania šiestich mesiacov. Napriek tomu, že ďalší procesný postup krajského súdu nebol úplne optimálny a jeho rozhodnutie sa z marca 2026 oneskorilo o tri mesiace, keď termín verejného vyhlásenia rozsudku určil na 30. jún 2026, doterajšia doba rozhodovania o podanom druhom odvolaní sťažovateľky v 1. rade nedosahuje ústavnoprávne relevantnú intenzitu znamenajúcu zásah do práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

18. Navyše, v tomto kontexte je nutné upozorniť aj na rozsah predmetu odvolania, keďže v podstatnej časti pôvodného návrhu sťažovateľky v 1. rade bolo rozhodnuté ešte rozsudkom okresného súdu z 25. apríla 2023 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo 16. mája 2023 a predmetom rozhodovania tak zostalo „len“ určenie výšky výživného a náhrady trov konania, o ktorých podľa sťažovateľky okresný súd rozhodol rozsudkom z 12. mája 2025, proti ktorému podala odvolanie (bod 2 tohto uznesenia, pozn.). Otázka „právnej neistoty“ sa preto zredukovala na určenie výživného a náhrady trov konania (z odvolania sťažovateľky vyplýva, že okresný súd zvýšil sumu výživného len na maloletú sťažovateľku v 3. rade, vo vzťahu ku ktorej rozhodol aj o zmeškanom výživnom a nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnemu účastníkovi, pozn.). Navyše, je potrebné reflektovať aj na skutočnosť, že rozsudky o výživnom sú vykonateľné dorúčením (§ 44

Civilného mimosporového poriadku), čím sa podstatným spôsobom znižuje miera právnej neistoty sťažovateľiek, keďže práve predbežnou vykonateľnosťou rozhodnutia možno zabezpečiť reálne plnenie vyživovacej povinnosti.

19. Odhliadnuc od uvedeného, pozornosti ústavného súdu neuniklo ani správanie sťažovateľky v 1. rade, resp. jej právneho zástupcu, ktorí s krátkym časovým odstupom (3. novembra 2025, 17. decembra 2025 a 16. februára 2026, pozn.) podali sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi krajského súdu, ktoré krajský súd priebežne vybavil (vybavenia sťažností z 26. novembra 2025, 15. januára 2026 a 16. marca 2026, pozn.), a medzitým podali aj ústavné sťažnosti (14. januára 2026, doplnenou podaním doručeným 23. januára 2026 – konanie vedené ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 80/2026 a teraz prerokovanú ústavnú sťažnosť z 1. apríla 2026 – bod 1 tohto uznesenia, pozn.). Hoci v zmysle judikatúry ESLP sťažnosť predsedovi všeobecného súdu nie je považovaná za účinný prostriedok nápravy namietaných práv [pozri rozsudky vo veciach Ištván a Ištvánová v. Slovensko z 12. 6. 2012, sťažnosť č. 30189/07, body 52 – 55 a 63 – 99 a Komanický v. Slovensko (č. 6) z 12. 6. 2012, sťažnosť č. 40437/07, body 51 – 54 a 60 – 96], podľa ústavného súdu v takomto prípade bolo namieste poskytnúť krajskému súdu primeraný čas na zjednanie nápravy (m. m. I. ÚS 68/2020, II. ÚS 541/2021, IV. ÚS 253/2022), ku ktorej napokon aj pristúpil. Opakované podávanie identických sťažností bez podstatnej zmeny namietaných okolností a v prípade sťažovateľiek aj často nedostatočne odôvodnených (čo ústavný súd konštatoval v rámci predchádzajúcich ústavnoprávných prieskumov – bod 6 tohto uznesenia, pozn.) signalizuje skôr šikanózný výkon práv než snahu o skutočnú ochranu svojich namietaných práv.

20. V konklúzii uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Vo vzťahu k námietke sťažovateľiek, že napadnuté konania okresného súdu a krajského súdu je nevyhnutné vnímať ako celok, ústavný súd aj s akcentom na primeranosť doby konania na jednom stupni (bod 14 tohto uznesenia, pozn.) pripomína, že v okolnostiach prejednávanej veci trvá napadnuté konanie prebiehajúce na dvoch stupňoch sústavy súdov približne tri roky a desať mesiacov (od podania návrhu sťažovateľkou v 1. rade ku dňu krajským súdom nariadeného termínu verejného vyhlásenia rozsudku, pozn.), počas ktorých okresný súd vo veci druhýkrát meritórne rozhodol. Uvedenú dobu trvania konania preto aj vzhľadom na rozsah odvolania a povahu rozhodnutia o výživnom (bod 18 tohto uznesenia, pozn.) možno v celkom kontexte skutočností považovať ešte za hranične akceptovateľnú.

II.3. K namietanému porušeniu čl. 3 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 19 a čl. 27 ods. 1, 2 a 3 dohovoru o právach dieťaťa a maloletých sťažovateľiek:

22. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že maloleté sťažovateľky na základe vlastných tvrdení o existencii zbytočných prietahov v konaní okresného súdu a krajského súdu namietajú porušenie označených práv podľa dohovoru o právach dieťaťa (bod 1 tohto uznesenia, pozn.). Keďže ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol (body 11 a 20 tohto uznesenia, pozn.), nezostávalo iné a ústavnú sťažnosť aj v časti namietaných práv podľa čl. 3 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 19 a čl. 27 ods. 1, 2 a 3 dohovoru o právach dieťaťa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] odmietol.

23. Ako *obiter dictum* ústavný súd poznamenáva, že v rámci ústavnej sťažnosti absentuje bližšie zdôvodnenie opakovane predostieranej argumentácie o „*top prioritnom konaní*“, resp. že neprimeraná „*dĺžka namietaného konania obmedzuje a zasahuje do práva maloletých sťažovateľiek na životnú úroveň nevyhnutnú pre ich telesný, duševný, duchovný, mravný a sociálny rozvoj*“, čím by bol naplnený dôvod aj na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre nesplnenie zákonných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Tézovité tvrdenia zároveň odporujú logike veci a povahe predbežnej vykonateľnosti rozhodnutia o výživnom, ktorou sa práve sleduje zabezpečenie materiálnych podmienok vyživovaných osôb, ako je to aj v prípade maloletých sťažovateľiek (bod 18 tohto uznesenia, pozn.).

24. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľiek nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu